

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce **A. S.**, nar. ..., státní příslušnost Ghanská republika, ev. číslo: ..., t. č. na adrese Pobytové středisko MV ČR, Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Sylvou Šiškeovou, advokátkou se sídlem Brno, Jakubské náměstí 4, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016, č. j. OAM-223/ZA-ZA11-LE22-2016

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se svou včasně podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 15. 11. 2016, č. j. OAM-223/ZA-ZA11-LE22-2016, kterým žalovaný rozhodl o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 až § 14b zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, tak, že ji žalobci neudělil.

source not found.

Žalobce ve své žalobě předně žalovanému vytýkal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany nedostatečně zjistil skutkový stav, což mělo za následek nezákonné rozhodnutí o žádosti žalobce a zkrácení jeho práv. Žalobce dále tvrdil, že v řízení před správním orgánem - žalovaným dostatečným způsobem popsal důvody, které ho vedly k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Vady skutkového zjištění a procesního postupu žalovaného žalobce konkretizoval v porušení ustanovení § 2 odst. 1, odst. 4, § 3, § 50 odst. 2, odst. 3 a odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, resp. v souvislosti s § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

Uvedl, že je v zemi svého původu považován za příslušníka sexuální menšiny a z toho důvodu je též pronásledován, přičemž státní orgány Ghanské republiky mu nejsou schopny poskytnout ochranu. V této souvislosti poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2016, č. j. 2 Azs 66/2016-52, ve kterém uvedený soud zaujal stanovisko, že *„sexuální orientace žadatele o azyl může být podle okolností a s ohledem na poměry v zemi původu považována za znak jeho příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu; újma hrozící žadateli o azyl v důsledku opatření působících psychický nátlak nemusí být obdobně závažná jako újmy spočívající v ohrožení života nebo svobody, musí však být s nimi aspoň typově srovnatelná“*. Podstatnou skutečností byl podle žalobce fakt, že byl za gaye považován a z toho důvodu pronásledován, nikoli jeho skutečná sexuální orientace. Vzhledem k tvrzené neschopnosti Ghanské republiky žalobce ochránit nevyužil jmenovaný ani možnosti tzv. vnitřního přesídlení, neboť se obával, že by se s útoky proti své osobě setkal i v jiných částech země.

Přestože tedy žalobce učinil relevantní skutková tvrzení plně podřaditelná pod důvod pro udělení mezinárodní ochrany uvedený v § 12 písm. b) zákona o azylu, žalovaný je nesprávně vyhodnotil. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na zprávy organizací zabývajících se ochranou práv sexuálních menšin, ale vyhodnotil je tendenčním způsobem, když na jedné straně s odkazem na příslušnou zprávu uvedl, že v Ghaně bývají homosexuální vztahy odsuzovány, na druhé straně se dostatečně nevypořádal s tvrzením, že homosexuální vztah je podřaditelný pod ustanovení ghanského trestního zákona, který odsuzuje tzv. „sexuální vztah s osobou nepřírozeným způsobem“. Žalovaný k takovému tvrzení totiž uzavřel, že nemá k dispozici žádná odpovídající soudní rozhodnutí, a proto podle jeho názoru není homosexualita na území Ghanské republiky fakticky kriminalizovaná. Žalobce odkázal na skutkově obdobný případ, ve kterém Nejvyšší správní soud vyhověl kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany z důvodu odlišné sexuální orientace a související perzekuce v Arménii.

Následně žalobce uvedl, že v případě, kdy by jím uvedené důvody nebyly shledány jako dostatečné pro přiznání azylu, žalovaný měl žalobci přiznat alespoň doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu, protože by mu při návratu do Ghanské republiky hrozilo nebezpečí vážné újmy. Žalovaný měl i zde tvrzení žalobce bagatelizovat.

Žalobce v plném rozsahu odkázal na důkazy založené ve správním spise a navrhl, aby soud tyto listinné důkazy podrobil řádnému přezkumu, neboť žalovaný je nesprávně interpretoval, což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí.

source not found.

Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě uvedl, že s ní nesouhlasí a odkázal na obsah správního spisu. Zrekapituloval žalobcem popsanou anabázi opuštění Ghany a cesty přes Burkinu Faso, Mali, Alžírsko, Maroko, Španělsko, Francii a Německo. Podotknul, že jediným tvrzeným důvodem žádosti o azyl byl strach z pronásledování obyvateli městské čtvrti města, kde dříve bydlel, pro jeho domnělou homosexuální orientaci. Žalovaný dále uvedl, že žalobce mu výslovně sdělil, že homosexuálem není, a proto by mu jediné nebezpečí mohlo hrozit pouze z důvodu takto mylně připisované homosexuální orientace. Žalovaný k tomu provedl dokazování, když zjistil, že lze obecně říci, že v Ghaně jsou lidmi odsuzovány homosexuální vztahy, když jim je na toto téma položen dotaz, jinak se těmito otázkami nezabývají. Trestní zákoník v Ghaně sice kriminalizuje tzv. nepřirozenou tělesnou zkušenost, což však dále nerozvíjí a žalovanému nebyla k dispozici žádná judikatura, na základě které by mohl uzavřít, že právě homosexuální vztah je podřaditelný pod takovou skutkovou podstatu.

Žalovaný dospěl k závěru, že žalobcova obava z pronásledování je nedůvodná a celkový kontext podaného příběhu je nevěrohodný. Žalobce měl bezpochyby možnost se přestěhovat do jiného města v rámci Ghany, kde by v ohrožení s ohledem na rozlohu a počet obyvatel Ghanské republiky již nebyl. Stejně tak mohl zůstat v kterékoli jiné africké zemi, přes kterou cestoval. K tomu však žalobce uvedl, že se mu nelíbil tamní život, což není podle žalovaného azylově relevantní důvod. V neposlední řadě se žalobce postupně zdržoval v několika evropských demokratických státech, kde mohl o azyl požádat, avšak neučinil tak. Důležitou je skutečnost, že původcem tvrzeného pronásledování byly toliko soukromé osoby, když takové pronásledování může být azylovým důvodem pouze za předpokladu, že veřejná moc kontrolující alespoň podstatnou část státu není schopna či ochotna zajistit odpovídající ochranu. Žalobce se však na státní orgány vůbec neobrátil. Závěrem se žalovaný vyjádřil k podmínkám pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a, resp. § 14b zákona o azylu, když odkázal na napadené rozhodnutí a uzavřel, že subjektivní obavy žalobce v podobě hrozby nebezpečí nejsou důvodné. Napadené rozhodnutí pro považoval za zákonné a jsoucí v souladu se zákonem o azylu a zák. č. 500/2004 Sb., správním řádem, když ho učinil na základě pečlivého a svědomitého hodnocení celé situace.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce uvedl, že není podstatné, zda homosexuálem je či není, ale zda je v zemi původu za homosexuála považován, protože, byť domnělá, příslušnost k sociálně skupině homosexuálů, je v Ghaně způsobilá generovat pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Dále vyjádřil nesouhlas s názorem žalovaného ohledně trestnosti homosexuality v Ghaně. Žalovaný sám připustil, že se výše zmíněnou nepřirozenou tělesnou zkušeností může mýnit homosexualita, avšak pouze na základě absence příslušné judikatury ghanských soudů dovodil, že tomu tak ve skutečnosti není. Podle žalobce však jen z tohoto důvodu nelze vyloučit možnost, že by na základě sexuální orientace mohlo dojít k pronásledování. Žalovaný by proto s ohledem na zásadu in dubio pro mitius měl rozhodnout ve prospěch udělení mezinárodní ochrany žalobci.

Soud o žalobě rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, neboť účastníci na jeho konání výslovně netrvali. Napadené rozhodnutí s ohledem na

source not found.

dispoziční zásadu zakotvenou v § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.

Žalobce dne 1. 3. 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice.

Dne 4. 3. 2016 poskytl žalobce další údaje k podané žádosti a byl s ním veden pohovor, kde uvedl, že je národnosti gonia, svobodný, bezdětný, muslimského vyznání a bez politického přesvědčení. Jeho kamarád byl v místě jeho bydliště obviněn z toho, že je gay. Jelikož se žalobce s tímto kamarádem často stýkal, ostatní chlupci z jejich čtvrti usoudili, že jsou oba homosexuálové, měli na ně narážky, byli agresivní a vše vyvrcholilo jednoho dne v únoru 2010, kdy je tito lidé přepadli. Žalobce byl napaden nožem a kovovou trubkou. Po opuštění nemocnice dospěl k závěru, že ve své čtvrti nemůže zůstat, protože by ho útočníci mohli příště i zabít. Na policii se neobrátil, neboť se domníval, že bude podplacena a neochrání ho. Nepokusil se ani přestěhovat do jiné části Ghany, bál se totiž, že ho tam někdo zahlédne a útočníkům nahlásí místo, kde se nachází, a to přestože Ghana má 18 až 20 milionů obyvatel. Rozhodl se tedy ze země odcestovat, nejprve do Burkiny Faso, dále do Mali, Alžírsko a Maroka. V těchto zemích nemohl zůstat, protože situace tam není dobrá, nikoho tam neznal a nebylo možno požádat o azyl. Rovněž se mu nelíbilo, jak se v těchto zemích žije. V Evropě se cítil bezpečněji. Ve Francii však zahlédl své krajany, dostal strach, a proto odcestoval do Německa a následně do Prahy. Jeho rodiče také opustili původní kraj.

Žalovaný dále provedl dokazování zprávami ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ghaně, konkrétně vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 9. 7. 2015, č. j. 108212/2015-LPTP, zprávy Ministerstva zahraniční USA o dodržování lidských práv v Ghaně ze dne 27. 2. 2014, informace Ministerstva vnitra Velké Británie o Ghaně ze dne 11. 5. 2012, zprávy Mezinárodní asociace leseb, gayů, bisexuálů, transexuálů a intersexuálů – Státem podporovaná homofobie (ILGA) z května 2015, zprávy Výboru Mezinárodního dne proti homofobii a transfobii (IDAHOT) o zemi Ghana ze dne 4. 6. 2014, informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky – Ghana: Zacházení se sexuálními menšinami ze strany společnosti a vládních úředníků, včetně legislativy, státní ochrany a podpůrných služeb ze dne 16. 8. 2012 a z informací obsažených v aktuální verzi Infobanky České tiskové kanceláře Země světa – Ghana. Z těchto listin žalovaný zjistil, že homosexuální vztahy jsou lidmi v Ghaně obecně odsuzovány, ale pokud s touto problematikou nejsou přímo konfrontováni, nezabývají se tím. K problematice případného trestního postihu homosexuality žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že ghanský trestní zákoník ve svém článku 104 stanovuje tzv. nepřirozenou tělesnou zkušenost definovanou jako „sexuální vztah s osobou nepřirozeným způsobem“, za což podle některých odborníků je možné považovat i homosexuální vztah, nicméně žádná rozhodnutí, která by aplikovala předmětné ustanovení, nejsou známa, pročez je možné se domnívat, že žádná osoba dosud odsouzena nebyla.

Krajský soud následně podrobně přezkoumal postup žalovaného z hlediska vytčených vad, tedy zejména stran správného zjištění skutkového stavu a v tomto ohledu též přezkoumal naplnění podmínek udělení jednotlivých forem azylu a

source not found.

doplňkové ochrany ve smyslu zákona o azylu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.

Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Pronásledováním se podle § 2 odst. 4 zákona o azylu rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle § 2 odst. 6 téhož zákona rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou. Podle § 2 odst. 7 azylového zákona pronásledováním nebo vážnou újmou není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má, nebo, je-li osobou bez státního občanství, státu jeho posledního trvalého bydliště a může-li cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmou.

Z obsahu správního spisu vyplynulo, že se žalovaný naplněním těchto azylových důvodů zabýval velmi podrobně a vyčerpávajícím způsobem. Předně krajský soud zkoumal, zda byl žalobce vystaven pronásledování z některého z taxativně stanovených důvodů uvedených v § 12 písm. a) nebo b) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce ani netvrdil, že by byl diskriminován z jakéhokoli jiného důvodu, než pro domnělou homosexualitu, žalovaný a následně i krajský soud zkoumal pouze existenci pronásledování v tomto směru. Přestože homosexuální orientaci lze považovat za příslušnost k určité sociální skupině, jak ostatně rozhodl i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006-52 (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz), bylo nutno především posoudit, zda se v případě žalobce jedná o pronásledování zákonem

source not found.

předvídaným původcem ve smyslu azylového zákona. Žalobce uvedl, aniž by své vyjádření podpořil jakýmkoli dalšími důkazy, že byl pro svou domnělou homosexualitu napaden „chlapci z jeho čtvrti“, tedy soukromými fyzickými osobami a nikoli státním orgánem, stranou nebo organizací ovládající stát nebo podstatnou část jeho území, tedy nikoli původcem pronásledování uvedeným v § 2 odst. 6 věta první zákona o azylu. Dále bylo nezbytné vyhodnotit, zda nebyly naplněny podmínky podle § 2 odst. 6 věty druhé téhož zákona, tedy zda původcem pronásledování není soukromá osoba za situace, kdy stát, strana nebo kontrolující organizace nejsou schopny nebo ochotny zajistit odpovídající ochranu před pronásledováním. V této souvislosti krajský soud připomíná vlastní vyjádření žalobce, že se ani nepokusil o poskytnutí ochrany prostřednictvím policejních nebo jiných orgánů veřejné moci. Neschopnost nebo neochota orgánů veřejné moci nebyla žádným způsobem ve správním řízení prokázána. V tomto směru lze poukázat na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003, podle kterého *„neučinil-li stěžovatel žádné kroky k využití všech prostředků, které právní řád v zemi jeho původu k ochraně práv a svobod poskytuje, nelze učinit závěr, že mu taková ochrana nebyla poskytnuta, případně že mu sice byla poskytnuta, ale neúčinně“*. V neposlední řadě je nutné připomenout též znění ustanovení § 2 odst. 7 zákona o azylu týkající se možnosti bezpečného vnitřního přesídlení. Žalovaný podle právního názoru zdejšího soudu zcela správně nepřijal argumentaci žalobce, že by při odcestování do jiné části Ghany byl vystaven nebezpečí pro svoji domnělou homosexuální orientaci. Jak bylo zjištěno, Ghana je zemí, kde žije bezmála 20 milionů obyvatel, a proto se nelze oprávněně domnívat, že by byl v jiné části tohoto státu zcela cizími lidmi ihned označen za homosexuála a hrozilo by mu nebezpečí od týchž útočníků. Jestliže žalobce není homosexuálem, tedy nevyskytují-li se u něj žádné vnější projevy homosexuality, je taková žalobcem tvrzená obava zcela nedůvodná. Krajský soud mohl uzavřít, že žalovaný na základě provedeného dokazování dospěl zcela správně k závěru, že se v případě žalobce nejednalo o pronásledování ve smyslu výše zmíněných zákonných ustanovení, a proto nebyl dán důvod pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu.

Azyl ve smyslu § 13 zákona o azylu lze udělit tomu, jehož rodinnému příslušníkovi byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 téhož zákona. Ve vztahu k tomuto azylovému důvodu žalobce ničeho nenamítal a vzhledem k tomu, že o své rodině uvedl pouze skutečnost, že tito opustili kraj, kde dříve bydlel, z evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v České republice a z dalších zjištění žalovaného nevyplynulo, že by v České republice byl udělen azyl nějakému rodinnému příslušníkovi žalobce, zdejší soud konstatuje, že neudělení tohoto typu azylu považuje za správné, zákonné, souladné se zjištěným skutkovým stavem a řádně odůvodněné.

Obdobná situace nastala i v případě posouzení podmínek pro udělení azylu z humanitárních důvodů podle § 14 zákona o azylu. Krajský soud připomíná, že již azyl jako takový je institutem mimořádné povahy a tzv. humanitární azyl obzvláště a důvody pro jeho udělení závisí výlučně na správním uvážení, resp. je možné ho udělit v případě hodném zvláštního zřetele, což správní orgán zkoumá individuálně v každém jednotlivém případě. Žalobce kromě zmíněného jediného incidentu neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by o takovém postupu bylo možno uvažovat. Jestliže jsou to právě informace podané žadatelem, které jsou téměř vždy jediným možným zdrojem poznatků o situaci žadatele v zemi, ze které vycestoval,

source not found.

nelze považovat postup správního orgánu, který při absenci informací od žalobce humanitární azyl jmenovanému neudělil, považovat za jsoucí v rozporu s právním řádem.

Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle § 14a odst. 2 téhož zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Předně krajský soud ve shodě s žalovaným uvádí, že neshledává u žalobce skutečné nebezpečí vážné újmy ve výše uvedeném smyslu. Žalovaný se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany obšírně věnoval na stranách 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Byť Ghana je zemí, kde je v katalogu soudně ukládaných trestů uveden i trest smrti, od roku 1993 nebyl žádný takový trest vykonán. Ve vztahu ke konkrétní obavě žalobce z postihu za domnělou homosexualitu soud dodává, že žalobce sám opakovaně uvedl, že homosexuálem není, tedy i pokud by, jak bylo výše zmíněno, ghanský trestní zákoník skutečně homosexualitu trestal, což je sporné, není dán předpoklad, aby byl žalobce pro takový čin skutečně odsouzen. Po provedeném dokazování nelze totiž uzavřít, že by Ghana byla natolik nedemokratickým, v rozporu s právním státem jsoucí zemí, ve které by případné falešné obvinění z homosexuality nebylo v trestním řízení rozptýleno. Ad absurdum krajský soud dodává, že článek 104 ghanského trestního zákoníku, který tzv. nepřirozenou tělesnou zkušenost kriminalizuje, trest smrti jako možnou formu potrestání neuvádí.

Žalovaný se dále pregnantně vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikatury Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Jestliže, jak sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, žalobce neuvedl a ani žalovaný nezjistil žádnou skutečnost, ze které by vyplývalo, že by žalobce byl v Ghaně vystaven skutečně hrozícímu nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobcem popisované nepřátelské chování skupiny „chlapců z jeho čtvrti“ vedoucí k ojedinělému, byť závažnému aktu násilí, nelze subsumovat pod takto definovanou hrozbu vážné újmy. Žalovaný se taktéž vypořádal

source not found.

s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu, když zjistil, že nikoliv. Závěrem žalovaný taktéž přesvědčivě zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Ghaně neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V otázce možnosti uložení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny podle § 14b zákona o azylu lze odkázat na odůvodnění tohoto rozhodnutí stran posouzení důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 téhož zákona, neboť žalobce žádné rodinné příslušníky nezmiňuje a z dokazování provedeného žalovaným ani žádné takové osoby nevyplynuly.

Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí zabýval dostatečně všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu, jakož i § 14b zákona o azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, dle kterého *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“*.

Žalobní námitky se týkaly porušení procesních ustanovení správního řádu sloužících ke zjištění skutkového stavu, o němž nejsou pochybnosti, resp. nesprávného vyhodnocení provedených důkazů, které podle žalobce odůvodňovaly naplnění podmínek pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Krajský soud má po provedeném přezkumném řízení za to, že žalovaný postupoval zákonným způsobem, opatřil potřebné množství důkazů, se kterými se řádným způsobem vypořádal. Celkový kontext žalobcem uváděných skutečností působí nevěrohodně až účelově, o čemž svědčí zejména skutečnost, že žalobce, aniž by se pokusil obrátit na příslušné orgány ve vlastní zemi a aniž by se pokusil o přestěhování do jiné části téže země, na své cestě do České republiky procestoval relativně velké množství zemí, které pro něj mohly být bezpečným domovem, kde by nebyl pro svou domnělou homosexualitu pronásledován. V těchto zemích však nezůstal s odůvodněním, že se mu tam nelíbí a že nikoho nezná, což jsou důvody azylově zcela irrelevantní. Následně odcestoval do Evropy, kde postupně pobýval ve Španělsku, Francii a Německu, přičemž např. ve Francii dle svých slov pobýval několik let. V souvislosti s těmito skutečnostmi se jeví žalobcova tvrzená subjektivní obava z pronásledování pro domnělou homosexualitu dokonce i na evropské půdě jako nepravdivá a účelově vedená snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Zákony České republiky umožňují cizincům za splnění dalších podmínek legálně pobývat na jejím území (viz zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR), avšak v žalobcově případě nelze postupovat cestou azylu nebo doplňkové ochrany, tedy zcela mimořádnými prostředky sloužícími k ochraně před

source not found.

nejzásadnějšími zásahy do základních lidských práv a svobod. V této souvislosti krajský soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2004, č.j. 7 Azs 117/2004, v němž se uvádí, že *„azylové řízení je zcela mimořádný institut sloužící k ochraně cizinců, kteří pocítují důvodnou obavu před pronásledováním v zemi původu. Prostřednictvím azylového řízení tak nelze žádat o legalizaci pobytu v České republice, neboť pro takový účel obsahuje právní řád České republiky jiné nástroje.“*

Pokud žalovaný označil příběh žalobce s přihlédnutím k výše uvedenému jako nevěrohodný a ryze účelový, krajský soud se z týchž důvodů k tomuto závěru jednoznačně přiklání a v ostatním komentáři odkazuje na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Přiměřeně lze k závěru o nevěrohodnosti žalobcova příběhu odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40, ve kterém se zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“*

Soud nepřisvědčil oprávněnosti žalobcových námitek, žalobu posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 10. říjen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
R. V.